

תת"ע 9548/05/13 - מדינת ישראל נגד מלכן בן חור

בית משפט השלום לתעבורה בירושלים

תת"ע 9548-05-13 מדינת ישראל נ' בן חור
בפני כב' השופט אברהם טננבוים

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

מלכן בן חור

הנאשמים

הכרעת דין

הנאשם שלפנינו הואשם בעבירות שונות הקשורות לאירוע שאירע ביום שישי 3.5.2013 בסמוך לשעה 10:00.

הצדדים הסכימו כי לפי סעיף 144 לחסד"פ, הרי בית המשפט יראה את כל החומר שבתיק ללא צורך בעדים כולל תקליטור שעליו חמישה קבצים והם יוסיפו סיכומים בכתב, וכי בית המשפט יוכל לתת הכרעת דין על סמך ראיות אלו כולל תיקון סעיפים אם ימצא זאת לנכון.

לאחר שעיינתי רבות בחומר וצפיתי כמה פעמים בקבצים הגעתי למסקנות העובדתיות הבאות המשקפות את שאירע.

- נהג רכב מזדה (להלן: "נהג הרכב") התבקש לעצור על ידי השוטרים עקב מהירות מופרזת שנהג בה.
- הנהג היה מודע לכך שהשוטרים ביקשו ממנו לעצור, אך התחמק מהם ונסע.
- בבריחתו-נסיעתו מהשוטרים נהג בחוסר זהירות כולל כניסתו במקום שיש בו תמרור אין כניסה.

את מסקנתי זו אני מבסס על עדויות שלושה עדים כולל מספר סרטונים ונסביר.

שוטרי התנועה יוסי לוי ושמעון בן חמוד היו באכיפה כאשר השוטר בן חמו מדד את הרכב שהגיע במהירות מופרזת (135 קמ"ש). הוא ביקש מהשוטר לוי לצאת ולעצור את הרכב. נהג הרכב הנהן בראשו לשוטר כי הוא מבין ויעצור את הרכב אך במקום לעצרו נמלט מהמקום.

השוטרים נכנסו לרכבם ורדפו אחרי הרכב. כשהגיעו למצפה יריחו נכנס הרכב ונעלם.

השומר בכניסה לשוב (מר אמיל עוודה) העיד כי ראה את רכב המזדה מגיע במהירות גבוהה מדי ולא הבין את פשר המהירות ואת ניסיונו של הרכב לעקוף רכב שלפניו בצורה שאיננה בטוחה. לאחר מכן ראה את הרכב נכנס בכביש שיש בו תמרור אין כניסה.

השומר (שהכיר את הרכב) הפנה את השוטרים לבעל הרכב. זה מסר להם כי מסר את הרכב לחתנו (הנאשם שלפנינו). כשהתקשרו אל הנאשם טען זה כי אכן נהג אך הרכב התחמם ולכן החזירו למקום ונסע לראות מטבחים במישור אדומים.

אשר לכן, נחה דעתי כי הנאשם אחראי (בחזקתו כבעל הרכב) להתנהגות זאת. אציין כי אינני משוכנע (מסיבות שיוסברו) כי הוא אכן היה הנהג.

אולם בקשר לעבירות שבהם הואשם, הרי עבירות אלו אינן מתאימות ונסביר.

הנאשם הואשם בהכשלת שוטר על פי סעיף 275 לחוק העונשין. אולם במקרה שלפנינו למעשה לא ציית לשוטר בניגוד לתקנה 23(א)(1) לתקנות התעבורה. אם תתקבל טענת המאשימה, הרי לעולם לא יוכל נאשם להיות מואשם בעבירה של אי ציות לשוטר משום שכל אי ציות כזה יפורש כהכשלת שוטר. יש לעיתים שאי ציות הופך להכשלה אולם אין זה המקרה שלפנינו.

הנאשם הואשם בנהיגה בפזיזות, אולם לא ראיתי בנהיגתו ראיה לפזיזות שכן זו דרגה גבוהה יותר של רשלנות. התקנה המתאימה היא תקנה 21(ג') נהיגה בחוסר זהירות. וזאת בין השאר בהתייחס לניסיונו לעקוף את רכב הולוו (תועד בצילום) שבוודאי היה רחוק מלהיות זהיר.

באשר לעבירות של מהירות מעל המותר בניגוד לתקנה 54(א) ואי ציות לתמרור בניגוד לתקנה 22(א) הרי אלו הוכחו על ידי ראיה ברורה של השוטרים ושל השומר בכניסה לשוב.

כאן יש להוסיף כי מסתפק אני אם אכן הנאשם נהג ממספר סיבות. ראשית וחשוב מכל, אם הוא נהג, לא הייתה לו סיבה לברוח מהמקום שכן נחה דעתי בבירור כי שם לב לשוטרים. לכך מצטרפות שתי סיבות. הראשונה היא כי כשהשוטרים התקשרו אליו היה במישור אדומים לטענתו ובכל מקרה לא בישוב. לא ברור כיצד יצא מהישוב והשוטרים לא ראו אותו בשום שלב? שנית, השוטרים סברו כי ראו נהג עם משקפיים בעוד לנאשם לטענתו אין משקפיים. ייתכן כי השוטרים טעו אך ייתכן מאוד כי לא הנאשם היה הנהג אלא מישהו דומה לו החובש משקפיים (בן משפחה?). אם כך ואם כך, הרי בוודאי ישנה חזקה כי הנאשם גם לטענתו החזיק ברכב ולכן האחריות עליו.

לסיכומי של דבר, לאחר שקראתי בקפידה את חומר הראיות, ראיתי את הסרטונים, וקראתי לעומקם את הסיכומים

החלטתי להרשיע את הנאשם בעבירות הבאות:

- א. אי ציות לשוטר בניגוד לתקנה 23(א)(1) לתקנות התעבורה.
- ב. נהיגה בחוסר זהירות בניגוד לתקנה 21(ג') לתקנות התעבורה.
- ג. נהיגה במהירות מעל למותר בניגוד לתקנה 54(א) לתקנות התעבורה.
- ד. נהיגה בניגוד לתמרור אין כניסה בניגוד לתקנה 22(א) לתקנות התעבורה.

כן החלטתי לזכותו מעבירות של נהיגה בפזיזות לפי סעיף 338(א) לחוק העונשין, והכשלת שוטר בניגוד לסעיף 275 לחוק העונשין.

הדין הקבוע ליום 11.2.2014 בשעה 10:45 נשאר בעינו ובמועד זה יטענו הצדדים לעונש ועל הצדדים להיות מוכנים לכך.

המזכירות תחזיר את תיק המשטרה לתביעה, ותשלח את הכרעת הדין לצדדים.

ניתנה היום, כ"ה שבט תשע"ד, 26 ינואר 2014, בהיעדר הצדדים ובהסכמתם.